

De Oranje Gelderlander

Omscholing CV-9035NL
Torden Mink
Bad Reichenhall
Curaçao

Colofon

De Oranje Gelderlander is het personeelsblad van 45 Pantserinfanteriebataljon Regiment Infanterie Oranje Gelderland en wordt uitgegeven onder verantwoordelijkheid van commandant 45 Pantserinfanteriebataljon Regiment Infanterie Oranje Gelderland, luitenant-kolonel F. Overdiek. In dit blad kan elke compagnie van het bataljon zijn belevenissen kwijt.

Teksten en illustraties
45 Pantserinfanteriebataljon, Ermelo

Redactie
Eindredactie
Luitenant-kolonel F. Overdiek
Majoor A.A.J.M. Witkamp
Redacteur
Sergeant 1 Zadelberg

Redactieadres
Redactie 'De Oranje Gelderlander'
Sectie 6 45 Pantserinfanteriebataljon
MPC 37A
Postbus 650
3850 AR Ermelo

Vormgeving
Sergeant P.H. Geurts

Druk
C2 ondersteuningsgroep
45 Pantserinfanteriebataljon, Ermelo

Foto voorpagina
Foto: Kpl Tichelaar, Bad Reichenhall

Van de Regimentscommandant,
Dit is het tweede exemplaar van de "De Oranje Gelderlander", het blad voor en door militairen van het Regiment Infanterie Oranje Gelderland. Ik ben verheugd om te zien dat eenieder zijn bijdrage voor het blad heeft opgestuurd. Want het lijkt wel of er een bom in het bataljon is ontploft. Curaçao, Noord-Noorwegen, Tarin Kowt, Deh Rawod, Kandahar, Bad Reichenhall, Ermelo, waar zijn we niet geweest? En dat gaat de komende tijd nog wel even zo door. Reden te meer om het blad te vullen met verhalen en foto's over de belevenissen van eenieder!

Het jaar loopt zo'n beetje op zijn eind. Dus tijd voor een kleine terugblik. Als eerste wil ik zeggen dat ik dik tevreden ben, niet in de laatste plaats over de inzet en het enthousiasme waarmee eenieder in het bataljon heeft gewerkt. We hebben een start gemaakt met de inzet op Curaçao, pelotons en groepen getraind en ingezet voor ISAF, de "groene" gevechtstraining weer opgestart, met volle inzet en succes meegedaan aan KL-sportactiviteiten, het materieelbeheer een heel eind verbeterd etc. Kortom, veel gedaan en bereikt in een periode waar het bataljon qua toewijzing van munitie, oefenterreinen, uitrustingsstukken en reservedelen aan de laatste mem hing. Ik weet dat het niet altijd eenvoudig is om met een tekort aan middelen te moeten werken. Maar als het donker is in de kamer kan je gaan zitten klagen dat je geen moer ziet. Je kunt ook een kaarsje proberen aan te steken. Dan zie tenminste nog wat. Die spirit heeft dit bataljon, om met de middelen

die er zijn voorwaarts te gaan en niet te gaan zitten klagen dat er niks kan.

We staan nu aan het begin van de omscholing naar de CV9035NL en de invoer van BMS (Battlefield Management Systeem). Dit is wat anders dan "oud tegen nieuw" even een paar gevechtslaarzen ruilen bij de foerier. Het ons eigen maken van de nieuwe spullen gaat de grote uitdaging worden. Gaat het anders worden? Ja! Maar ook beter? Ja!!! Met de CV9035NL krijgen we een vechtmachine in huis waarmee we als pantserinfanterie in staat zijn de oorlog van morgen te winnen. En gaat dat allemaal vanzelf? Nee, natuurlijk niet. We zullen er keihard aan moeten trekken om de finesses van dit nieuwe wapen in de vingers te krijgen. Ook krijgen we onvermijdelijk met tegenslagen te maken. Daar moeten we ons niet door laten afschrikken.

Daarnaast loopt ook de inzet in Curaçao en Afghanistan. Dit laatste met een grote mate van onzekerheid. Gaan we als Nederland weg uit Uruzgan of blijven we? In 2010 horen we meer als de regering daar een besluit over heeft genomen. In ieder geval blijft mijn motto "toujours prêt", wat niet betekent "altijd pret" maar vrij vertaald "altijd gereed voor inzet". De inzet ISAF en mogelijk de Redeployment heeft voor Commandant Landstrijdkrachten in 2010 de hoogste prioriteit. Dus, zoals de reclame van de lottojackpot luidt "hij kan elk moment vallen", is het allemaal hartstikke duidelijk. Eenieder kan anytime worden aangewezen voor operationele inzet.

Met de kerstdagen en de jaarwisseling in het vooruitzicht wil ik eenieder een goed verlot wensen en hartelijk danken voor de inzet voor het bataljon en elkaar. De batterij straks weer goed opladen want in 2010 gaan we er met z'n allen weer tegenaan!

Uw bataljons- en regimentscommandant,
Luitenant-kolonel F.Overdiek.

Mede Oranje Gelderlanders,

Drie maanden is het alweer geleden, dat ik begon als BA bij dit fantastische bataljon. Het is een periode, waarin ik de gelegenheid had met veel van u kennis te maken. Het valt mij op - waar ik jullie ook tegenkom – dat iedereen enthousiast met zijn werk bezig is. Er wordt hard gewerkt en veel gesport en – heel belangrijk – de sfeer is goed.

Graag wil ik nog iets aan jullie doorgeven over **saamhorigheid en trots**.
Saamhorigheid (= het bij elkaar horen van mensen)

Als bataljon, als regiment horen wij bij elkaar. Liggen we samen in de shit, hangen we samen aan de touwbaan, komen we samen onder vuur te liggen, lopen we met elkaar op tijd een speedmars, zitten we 24/7 op elkaars lip bij oefening/uitzending en hebben we onze buddy's. Deze **saamhorigheid** is denk ik een van de belangrijkste dingen die ons onderscheiden van elk bedrijf buiten het onze.

Nu we de woelige periode van samenstellen van het bataljon en de uitzending achter de rug hebben, kunnen we nog meer aan de **saamhorigheid** gaan werken. Er gebeurt al veel. Bijvoorbeeld dit blad; "De Oranje Gelderlander". Nieuw is het tweedaagse introductieprogramma voor recent geplaatste soldaten, korporaals en kaderleden. Bedoeld om ieder meer kennis en inzicht in de geschiedenis en het heden te geven van ons bataljon en regiment.

Dit gaan we – beginnend in maart 2010 - drie maal per jaar doen en eindigt met de beëdiging van de nieuwe mensen.

Bij de compagnieën worden veel verschillende activiteiten ontplooid. Het opknappen van de Multi Functionele Koffiekamers, het gezamenlijk brullen van een compagnieskreet, het organiseren van feesten enz.

De regimentsweek die we hadden was een groot succes, waar we elkaar getroffen hebben.

De kadervereniging heeft een diner en diverse borrels gehad. Hier zijn nog volop mogelijkheden.

Alle onderofficieren hebben in de Vastenburgerzaal bij elkaar gezeten en mijn verhaal/visie meegekregen, waarna we een koele dronk genoten hebben.

In januari wil ik de ruim vijftig korporaals die plaatsvervangend groepscommandant zijn of een overeenkomstige functie hebben onder het genot van een biertje/cola wat zaken vertellen en zeker ook van gedachten wisselen.

Al met al. Dit zijn diverse zaken, die sfeerbevoorrend werken, maar,.....laten we van bataljon t/m groep, van soldaat t/m overste meedenken en kom met ideeën naar je csm of naar mij. **Saamhorigheid** is een zaak van ons allemaal.

Trots (= zelfbewustheid, eergevoel)

Een voorbeeld:

Er was eens een eenheid die opgesteld stond bij het paleis om als erewacht treden. De koningin ging een buitenlands staatshoofd ontvangen. Terwijl de eenheid - in afwachting van de komst van de beide staatshoofden - al opgesteld stond liepen er een hoge officier en een hoge burgerfunctionaris achter de compagnie langs. De burger zei: "Dat staat er strak bij", waarop de militair zei: "Dat klopt, maar dit is ook één van de betere eenheden van de krijgsmacht". De hele compagnie groeide vijf centimeter. Onbewust hadden de twee zo hard met elkaar gepraat, dat het gros van de mannen het had verstaan.

Wij als Oranje Gelderlanders mogen trots zijn op ons roemruchte verleden.

We mogen zeker ook trots zijn op het heden. We mogen dat dus ook met ons uniform uitstralen.

"De eerste klap is een daalder waard" en "Je krijgt altijd maar één kans voor een eerste indruk".

Laten we er steeds op letten dat we er goed en netjes uitzien.

Laten we op elkaar letten (buddycheck) en laten we als trotse Oranje Gelderlander onszelf en onze eenheid verkopen. Saamhorigheid en trots. Twee zaken die horen bij een Oranje Gelderlander.

Als laatste wens ik alle Oranje Gelderlanders nog prettige feestdagen en een bijzonder goed 2010 toe.

Jullie BA, aoi J.M. Rouw

Geachte collega's

In de weken 36 t/m 38 heeft de A-cie de opleiding beteugelen van woelingen (BvW) gevolgd. Week 36 was de kader opleiding en in de weken 37 en 38 was er een gecombineerde theorie en praktijk opleiding. De BvW opleiding zit ook een extra opleiding voor de mensen die een specialisten functie hebben bestaande te weten: brandtraangas specialisten (BRATRA) en chauffeurs. De eerste week van de opleiding was veel theorie, nuttig maar niet echt leuk. De tweede week, in Weeze Duitsland, hebben we het een en ander in de praktijk gebracht, dat was geweldig.

Algemeen:

BvW is een leerzame maar zeker ook een leuke opleiding. Ik, de sld Botter, kan jullie deze opleiding van harte aanbevelen. Wat we zeker geleerd hebben is dat je veel, heel veel, geduld moet hebben met de klant. Ze schelden je de huid vol, smijten met houten blokken en helaas kan je dan niet zomaar naar je wapenstok grijpen en er op los slaan. De klant, ja collegae zo werden jullie demonstranten genoemd, is soms, heel soms even koning. Waar begin je mee.

Je begint met het aanspreken van de klant, als die persoon dan nog niet weg gaat duw je hem weg. Als die persoon nog steeds niet luistert dan prik je betrokkene met de wapenstok op het lichaam. Ons laatste redmiddel is, op bevel van de commandant, een charge. En dat komt aan!

Als er charge geroepen wordt gaan we op linie voorwaarts met wapenstok hoog in de looppas. Iedereen die dan nog voor ons loopt mogen we slaan. Let wel, enkel op de grote spiergroepen. Gegarandeerd dat de menigte het op een lopen zet! Wij, als BVW peloton kunnen onze actie dan verder voortzetten.

Ik (sld van der Worp) heb als specialisatie chauffeur en heb de extra chauffeursopleiding mogen volgen. Ik wil jullie er graag meer over vertellen in deze editie van de *Oranje Gelderlander*. De extra opleiding duurt helaas maar 2 dagen, maar ondanks dat het zo kort duurde was het wel een goede maar ook gemakkelijke opleiding. Wij hebben geleerd om onder andere "blind" te rijden en op aanwijzing van de andere chauffeurs een parcours afgelegd. We hebben o.a. een sleepkabel voortgetrokken langs een afgezet parcours en we hebben formaties leren rijden met daarbij de daarvoor bijbehorende commando's.

In de praktijk zien die formaties er behoorlijk indrukwekkend uit maar gelukkig moeilijk is het niet. Een voorbeeld is de front formatie voor de Romeo, bij het horen van die commando gaan de Julliets (Chauffeurs) van de eenheden 10, 20, 30 en 40 een frontformatie vormen voor de Julliet Romeo om zo bijvoorbeeld over de hele breedte van een plein te rijden. Zo kan de Romeo goed het overzicht bewaren, erg handig dus.

Ik (sld Bierhuis) heb de BRATA opleiding gevolgd. Deze opleiding duurde 3 dagen waarin je leert hoe je achter de linie je collega's kan helpen als zij, "lekker warm" in de brand stonden. Tevens hebben wij geleerd en lesgegeven in het geen wat wij geleerd hebben: jezelf kunnen helpen als je in brand staat zonder gebruik van blusmiddelen.

Op het gebied van traangas hebben wij geleerd hoe we moesten schieten met de HK-

69 (Heckler en Koch 69) en de handelingen en om het wapen te kunnen gebruiken en vooral welke situaties we het wapen beter niet konden gebruiken.
Kortom we hebben veel geleerd en het praktijkgedeelte was fantastisch.

Uw correspondenten,
Sld'n 1 V/d Worp, Bierhuis en Botter

Omscholing CV90

Volgend jaar gaat het gebeuren. De CV9035NL wordt ingevoerd bij ons bataljon. Zoals de meeste mensen wel zullen begrijpen, is dat één en ander een grote impact gaat krijgen op ons jaarplan, optreden en onze werkorganisatie. In dit stukje beperk ik mij tot de omscholing. Als SMO (en achterblijver...) kreeg ik de kans aan te klikken bij een omscholingscursus van het 44e bataljon. Hieronder mijn bevindingen.

De CV90 is een FANTASTISCH apparaat! Het biedt de infanterist weer de mogelijkheid te regeren over het gevechtveld. De techniek van het vtg icm met het BMS zorgt voor een maximale SA (situational awareness) en biedt de mogelijkheid binnen korte tijd volledig gedigitaliseerde meldingen te doen en opdrachten te verstrekken. Ik zal een korte opsomming en uitleg geven over wat snufjes van het voertuig;

VIS (Voertuig Informatie Systeem)

Dit is de ziel van het voertuig. Alles wat aan informatie beschikbaar is wordt hierin weergegeven. Van de status van het onderstel, tot en met welke soort munitie is geselecteerd in de toren. Tevens staan alle instructies hierin opgeslagen. Van de 1TH tot en met storingsreacties. Ook is het zo dat, als er zich een storing voordoet, dat direct zichtbaar wordt in je scherm (incl. "windows-melding"). Er staat dan ook hoe je de storing mogelijk kan oplossen.

MFP (Multi Functioneel Paneel)

Hiermee kunnen we alle zaken invoeren en bedienen. De achterklep kan zelfs vanuit de toren geopend en gesloten worden, maar ook de richtmiddelen justeren kan mbv dit paneel.

EOS (Explosie Onderdrukking Systeem)

Dit is een systeem wat binnen in het vtg hittebronnen detecteert. Als er een RPG op het vtg wordt afgeschoten en het projectie slaat in, wordt er bij hittedetectie een gas in het vtg gespoten, dat de explosie "smoort". Of te wel, binnen het voertuig wordt het allemaal een stuk veiliger dan in de YPR. Gaat dat systeem ook af als er gerookt wordt in het voertuig? Ja...zelfs als je een gloeilampje (oude Maclight) aan doet kan het al af gaan.

DAS (Defensive Aid Suit)

Dit systeem zorgt ervoor, dat als uw vtg wordt aangestraald (laser- bijv. een Leica) het kanon automatisch in de richting van de laserstraal draait, en desgewenst direct rook ontplooid tussen u en de vijand. Zelfs de chauffeur krijgt middels pijltjes op zijn scherm instructies hoe te rijden, om binnen de rook te blijven.

Er zitten nog meer snufjes op dit voertuig, maar daar gaat u vanzelf over horen.

De omscholing zelf duurt eigenlijk tien weken. Dat is inclusief de BMS-cursus en het ophalen van het vtg en UP. Rijkelijk lang zullen jullie misschien denken, maar iedere dag is goud waard. Er wordt de eerste weken "rustig" opgestart met het onderstel, om in de derde week op te schakelen en helemaal volgestopt te worden met informatie. Een nadeel van alle techniek is natuurlijk dat het allemaal vrij complex is allemaal. Het duurt vrij lang voor alles een beetje op zijn plek valt en om er dan vervolgens praktische invulling aan te kunnen geven. De boordschutter heeft bijvoorbeeld al 14 knoppen op zijn richtgrepen, en sommige knoppen hebben 4 functies. Behoorlijk extreem dus. Maar, een vervent

PS/XBOX speler weet hier over het algemeen wel raad mee.

In de vijfde week volgen er twee toetsen. Een praktijk toets over alle handelingen (Veiligheidsmaatregelen, beladen, gereed voor actie etc.), en een theoretietoets, met name over veiligheid. Het is raadzaam voor degene die de omscholing ingaan, direct van af het begin de veiligheidsregels te bestuderen. Begin je te laat, heb je het wel heel druk met studeren vlak voor de toets, want het is nogal veel informatie. Na deze toetsen begint dan eindelijk het praktijk gedeelte. Het aanleren van justeren, het werken met de DAS (zie boven) en het omgaan met gestabiliseerd richten zijn dingen die dan voorbijkomen. In week 7 volgt een weekje oefening op de Leuserheide, om te leren omgaan met de (on)mogelijkheden van het vtg. Onderwerpen als bijv. contactdrills en waarnemen worden dan aan elkaar middels syndicaatopdrachten gepresenteerd en o.l.v. de IGIGV uitgevoerd. In de achtste week komt daar dan het "uitgestegen"personeel bij, om ook hen wegwijs te maken op het vtg.

Je ziet, een vrij complete cursus, die recht heeft op een goed gevolg. Of te wel, een goed opleiding- en trainingsprogramma, om uiteindelijk uit te komen op het pelotonsniveau. Ik ben ervan overtuigd dat de infanterist heel veel plezier gaat hebben dit nieuwe voertuig. Ik wens iedereen veel succes!!

PS Had ik al gezegd dat er een waterkoker in het vtg is ingebouwd ☺??

SMI Rijsenbrij

Smo B "Leeuwen"cie

Wie zijn wij?

Dit bericht is naar aanleiding van de eerste uitgave van de Oranje Gelderlander.

Ik begin met het lezen van het voorwoord dzv onze Commandant de Overste Overdiek en kom tot de conclusie dat hij bijna iedereen die op uitzending gaat zei het in Uruzghan of de West is weet te noemen. Behalve de FO groep van de A BOEJA Cie ook als ik een stuk verder lees en de CC zelf aan het woord komt worden wij vergeten. Dus vind ik dan maar even voorstellen wie wij zijn. Samen met mijn chauffeur en Wmr regel ik de vuursteuneffecten van de Cie. Ik doe dat in een adviserende rol naar de CC. De groep heeft als vervoersmiddel een Fennek wielverkenningvoertuig uitgerust met een .50 als hoofdbewapening. Naast een hoop

specialistisch spul ten behoeve van het waarnemen zitten er ook drie FM9500 radio's in. Ook kunnen wij door middel van satelliet navigatie mijn eigen positie tot op 1 meter nauwkeurig bepalen, dat is nodig om een nauwkeurig coördinaat te bepalen van een eventuele vijand locatie. Genoeg over de techniek ik wilde het ook hebben over de FO gp. Wij gaan van 10 nov 2009 tm medio op uitzending naar TK. Daar versterken wij het 13^e Bat Imbl prins Bernhard als Bataljons reserve. Dit doen wij samen met een TACP GP van de 43 mechbrig en een verkenningpeloton van het 44^e bat jwf. Wie zijn wij dan zult u zich afvragen? Wij zijn de Kpl1 Bloemendal de Wmr Griffioen en de Elnt Nast en dragen met trots op ons borst het embleem van het 45^e. hopende u nu onder de aandacht te hebben gebracht wie wij zijn en wat wij doen verblijf ik met LUIDE Artilleriegroet

Pascal Nast
Elnt der Artillerie

Jubilarissen van ons bataljon

Uitreiking KL- medaille aan de Sgt1 Balallo

De heren Majoors Cornelisse, de Jong & Witkamp na uitreiking van het officierskruis.

Bad Reichenhall 2009

Geschreven door: Kpl1 Tierie

Maandag 16 november, vertrek met de bus richting Bad Reichenhall. Vele tussenstops en Burger King's later kwamen wij aan bij het gasthof waar wij die week zouden verblijven. Het begon meteen, de voorbereidingen voor de 2-daagse bergtocht konden beginnen. We kregen een bevel olv onze cc die, die week fungeerde als groepscommandant van onze groep. De hele bergtocht stond in het teken van nivo 1, het zorgen voor jezelf en voor je buddy en nivo 2, om op die manier met de gehele groep de eindstreep te halen. Vanwege de grote verschillen aan rangen, standen en leeftijden binnen de stafcie waren de buddyparen zo eerlijk mogelijk verdeeld oftewel alles werd helemaal door elkaar gegooid. Soldaten en officieren met een doel en een taak 'als groep de eindstreep halen'. Mijn buddy was een adjudant dus ik had er voor mezelf al rekening mee gehouden dat ik aardig wat spullen in mijn rugzak over zou moeten nemen maar een paar kilometers verder en een aantal hoogtelijnen hoger bleek dat een zeer onterechte gedachte te zijn geweest, aangezien mijn buddy van begin tot eind met een heuse glimlach en geen enkel knakmoment de bergtocht doorwandelde alsof het de normaalste zaak van de wereld was. Ik kom zelf van een infanterie-cie en elke infanterist heeft een bepaald beeld van een batstaf/ciestaf, al na dag 1 was dat beeld volledig 'out the window'. we hebben ontzettend goed samengewerkt dat geldt voor elk buddypaar binnen onze groep mensen met gekneusde enkels en kapotte knieën die nog een complete berg omhoog en omlaag lopen dat spreekt van doorzettingsvermogen en samenwerking en laat dat nou net het oefendoel zijn, zeer geslaagd dus!

Ook hoogte was een zeer gevreesd onderwerp voor velen waaronder ikzelf, ik heb geen hoogtevrees maar het is nou ook niet zo dat ik van een uitzicht kan genieten als ik 300 meter een ravijn inkijk terwijl ik vastzit aan een touwtje met de dikte van mijn duim. Klettersteigen noemden ze het, je zat vast aan 2 touwen die aan het uiteinde allebei een musketon hadden, je klom op een bergwand via een soort, uit de kluiten gewassen, nietje in rots en een staalkabel waaraan je jezelf steeds moest vastzetten. De mensen die het niet zo op hoogtes hadden moesten voorop. Ik was als eerst.

We waren aan het klimmen olv een Duitse instructeur, die precies vertelde hoe je bij sommige punten moet staan, waar je je voeten het best neer kan zetten. Toen kwamen we aan bij het ravijn, we zaten op 800 meter hoogte (begane grond was rond de 500 meter hoog) we moesten tokkelen naar de overkant waar we op werden gevangen door een sergeant van LO/S.

Dat was mijn momentje toen ik beneden stond zag ik het ravijn al maar nog erger, er was een touw overheen gespannen. Toch zijn dat de dingen die achteraf het mooiste zijn, ik kan wel zeggen dat ik daar een redelijke grens ben overgegaan.

Maar daar hield het niet bij op de volgende dag gingen we nog een hoogtebaan doen en een tokkel naar beneden en daar kwam ik erachter dat het verschil tussen 300 meter naar beneden kijken en 15 meter naar beneden kijken helemaal niet zo groot is.

Evenwichtsbalken overlopen, een sprongetje maken van plateau naar plateau samen 2 kabels overlopen in de vorm van een pizzapunt met elkaars schouders vast en later de handen en zo al tegen elkaar leunend naar de overkant was ontzettend spannend maar ook daarbij had ik weer een buddy die mij zeer goed ondersteunde en mij over de hindernissen heen praatte.

Ook waren we grotten ingegaan met speciale overalls, helm en hoofdlamp klimmen en klauteren door de grotten heen daar wordt je redelijk vies van. En zoals altijd onderhoud, aan de materialen die we die week allemaal gebruikt hadden en ook daarbij is weer gebleken dat samenwerken ook daarmee essentieel is en ook daarbij droeg, ongeacht rang, iedereen zijn steentje bij. Dat vond ik echt heel leuk om te zien en heeft mijn beeld over een stafcie/batstaf compleet veranderd het zijn niet alleen bikkels bij de compagnieën bij de staf zijn we er ook van.

Verkenners in Noorwegen

Geschreven door: Opc verkpel, Sm Valcq

Eindelijk is het dan zover. Gratis wintersport door het regiment.

De 1ste november is bijna het gehele peloton het vliegtuig ingestapt om een aantal uren later te landen op het vliegveld Bardufoss in het Noorwegen.

Het was even schrikken toen we de witte grond zagen maar dat werd al gauw omgezet in plezier door een busreis die zijn weerga niet kende (Noorse buschauffeurs zijn dus allemaal opgeleid op de Colin MC Ray school of busdrivers in Skjold)

Na een uurtje doodsangsten te hebben beleefd in de bus kwamen we aan in het dorpje Skjold. Alwaar we snel begonnen met legeren en kleden.

De eerste teleurstelling, het verhuizen uit de loods werd al gauw goedge maakt door de nieuwe slaaplocatie alwaar het peloton gebruik kon maken van een heuse sauna, een eigen ruimte die met niemand gedeeld hoefde te worden.

De eerste week begon met de basis koud weer training bestaande uit het opzetten van de Noorse supertenten (hadden niet de mogelijkheid om een kachel te jatten anders was dat zeker gebeurd) en het lopen over heerlijke ijsweggetjes in onze right said fred shirtjes, Noorse zomerschoenen en witte chemojassen.

Al met al bleken al de verstrekte kledingstukken niet voor niets uitgereikt te zijn en in combinatie met de Noorse rantsoenen (alles was lekker behalve de Royal Thai) kon er trouwens prima genoten worden van het Noorse landschap zolang als het licht was.

Lessons learned:

Tip: denk na waar je in de tent je matje neerlegt want er zou maar aan de andere kant van het tentzeil een kakstoel kunnen staan die veelvuldig gebruikt word en ja, stront stinkt ook met -15.

Tip 2: een quad weegt 400 kilo. Als je dus niet goed bent opgeleid op dat ding dan val je wel eens van een rots af en dan valt de quad op jou.

Tip 3: negers (waaronder ikzelf) horen niet in de sneeuw (veel blanken trouwens ook niet)

Tip 4: van de Noren: niemand hoort in de sneeuw.

Tip 5: de kortste route is de route waarbij je het meest uitglijdt.

Tip 6: Noorse vrouwen zijn lekker (noot van de redactie: Opc verkpel vindt alles lekker)

Tip 7: is er al gezegd dat Royal Thai smerig is?

Tip 8: er wordt door de commandant een pisboom aangewezen. Dus geen pisbomen, pisstruiken, pistenten, pisrugzakken, pissneeuw.

Tip 9: 5000 calorieën zijn veel calorieën voor 1 dag.

Tip 10 Royal Thai is smerig (dit ken niet vaak genoeg geschreven en gezegd worden)

Tip 11: zonder sneeuwkettingen kunnen fenneks echt mooie 360's maken (niet bevorderlijk voor de hartslag).

De tweede week stond schieten op het program waarbij de koudweerdrijs wederom toegepast werden tijdens de schietdagen. Ook is er tijdens de tweede week een korte oefening gehouden met het Noorse verkenningpeloton op ongeveer 100 km noordelijk van Skjold met als doel een aantal Noorse verkenninggroepen te vinden en op te jagen. Dit was eigenlijk een makkie want ook in het hoge noorden zijn de waarnemingsmiddelen van de fennek subliem. Indien de groepen Noren werden onderkend , werd er door een ander team met de quad op gejaagd.

dit met een klein beetje noorderlicht en een illegale grensoverschrijding met Finland heeft dat ook weer onvergetelijk gemaakt. En laten we de ge- BBQde worstjes niet vergeten. Het verdere schietprogramma samen met het AT peloton van de Charlie was ook leuk maar weliswaar vermoeiend door het stompen door de ijsneeuw. En het feit dat iedere groepscommandant besloot om af te wikkelen naar rechts (berg op) hielp natuurlijk ook niet mee.

Stappen in

Tromso.....goed.....lekker.....fijn..... goed.....duur. wij laten die herinneringen wegens vriendinnen en collega's die vriendinnen kennen graag voor onszelf.

De derde week stond in het teken van torden mink en ook dat was wederom een leuke kijk in de keuken van een Noors verkenningeskadron. Wij maar denken dat we een peppie voertuig hebben met een camera die 70 centimeter kan uitschuiven. Blijken de noren een 10 jaar oudere cv 90 te hebben met een camera gekoppeld aan een rader die wel 10 meter uitgeschoven kan worden. Waarnemingsmiddellen verbeterd dus. Verder blijft het natuurlijk voor ons vreemd om een tankpeloton te zien in een verkenningseenheid maar het blijkt in het Noorse landschap prima

te werken om een zwaar bewapend verkenningsseskadron te hebben in een painfbat.

Teruggekeerd in Nederland kunnen we als verkenningsspeloton maar 1 conclusie trekken en dat is dat het een zeer mooie ervaring was om in een land zo mooi als Noorwegen dingen te hebben gedaan en hopen we zeker nog eens een keer daar aan een oefening te mogen deelnemen (wel met veel meer sneeuw dan)

Het verkenningsspeloton.

Schietende dominee redt C-compagnie in Noorwegen

Vliegveld Bardufoss– 3 december. Waar een dominee al niet goed voor is, zo bleek onlangs tijdens een oefening van Nederlandse en Noorse militairen.

‘Wanneer onze dominee niet zo dapper en robuust had opgetreden, was een aanzienlijk deel van onze compagnie in de Noorse cel beland.’ Duidelijk taal van een dankbare sergeant-majoor, op dat moment commandant van de eenheid uit het Hollandse Ermelo, uitgesproken direct na afloop van de oefening. Hieronder een kort gesprek met de dominee (die in verband met de veiligheid van hem en zijn geliefden zijn naam niet in de krant wil, ook niet nadat wij hem 500 euro boden...).

Wat deden de Nederlandse militairen eigenlijk in Noorwegen?

‘Ja dat heb ik mij eerlijk gezegd ook regelmatig afgevraagd: wat dóen we hier?! Nee, alle gekheid op het bekende stokje: op hoger nivo was besloten dat er een grote oefening van meerdere eenheden uit Nederland zou worden gehouden in het noorden van Noorwegen. Een soort koude-weer-training. In samenwerking met en ook gedeeltelijk onder leiding van het Noorse leger.’

En hoe komt een dominee erbij om naar dat koude Noorwegen te gaan en dan nog wel met Nederlandse militairen?

‘Ja, dat heb ik mij eerlijk gezegd ook regelmatig afgevraagd: wat dóe ik hier?! Nee, alle gekheid op het bekende stokje: sinds april van dit jaar ben ik Geestelijk Verzorger (GV-er) bij het 45^e pantserinfanteriebataljon, dat is gelegerd op een kazerne in Ermelo. Aangezien het niet mijn hobby is om de hele dag op mijn veilige en warme kantoortje te gaan zitten, ben ik regelmatig bij de mannen (en voor een klein

deel ook vrouwen) te vinden. Of op de kazerne, of als zij op oefening zijn.’

Maar wat oefenen zij dan?

‘Ja, dat heb ik mij eerlijk gezegd ook regelmatig afgevraagd: wat oefenen ze nu eigenlijk? Nee, alle gekheid op het bekende stokje: zij oefenen van alles. De militairen trainen hun schietvaardigheid, ze leren met de verschillende voertuigen om te gaan, ze trainen als groep, als peloton, met de compagnie en helemaal mooi is als het hele bataljon gezamenlijk optreedt. Maar dat laatste heb ik helaas nog niet meegemaakt en dat zal er ook nog wel niet van komen, de komende tijd.’

Hoe was het voor u om voor langere tijd met een eenheid op oefening te zijn?

‘Dat was voor mij een bijzondere ervaring. Ik was mee met de C-compagnie (spreek uit: Chaplain-compagnie), een van de compagnieën, die het pantserinfanteriebataljon rijk is. We vertrokken op zondag 1 november in alle vroegte vanaf de kazerne in Ermelo. Op vrijdagavond 20 november waren we terug in Nederland. Oftewel: een kleine drie weken lang bevond ik mij te midden van infanteristen, Fennek- en YPR-chauffeurs, onderhoudsmensen, anti-tankers, de hotelgroep, kortom: allerlei verschillende mensen in verschillende functies die allerlei verschillende dingen moesten doen. Tijdens deze periode heb ik met veel mensen gesproken. Ik heb kunnen zien wat ze deden, waar ze goed in zijn, hoe ze met elkaar omgaan. Een prima tijd, wat mij betreft. We hebben veel gelachen, samen de tijd gedood (niet elke dag was even spannend qua actie en beweging) en veel koffie gedronken. Door zo dichtbij de lui te zijn, kregen ook zij de gelegenheid om die rare wereldvreemde dominee wat beter te leren kennen. Ze mochten mij zelfs aanraken en dat was voor de meesten toch een unieke ervaring zullen we maar zeggen. De meeste lui kennen een dominee of van vroeger toen ze nog mee moesten naar de kerk, of van een begrafenis, dus eigenlijk niet.

Ik heb een bijzondere leuke tijd gehad, al was ik na die drie weken ook wel blij dat ik weer naar huis kon. De meeste militairen vonden drie weken ook wel lang, sommigen wilden zelfs een terugkeergesprek na afloop...

U hebt ook geschoten dominee?

Dat is correct en tevens juist. Ik heb 670 keer geschoten... foto's wel te verstaan, maar daar doelt u vast niet op?

U hebt 670 foto's gemaakt tijdens de oefening?

Ja, dat zeg ik toch?! Geloof u me niet soms? Ik ben dominee en liegen staat niet in mijn woordenboek, dus... De foto's staan op de **N-schijf**, onder **45 painfbat algemeen**, onder het kopje **foto's**.

Maar over dat schieten: bijgevoegde foto is het bewijs van het feit dat ik met scherp heb geschoten. En wel op een hachelijk moment voor de C-compagnie. We waren op weekendbreak in het stadje Tromsø. Iedereen blij want we mochten zuipen en er liepen allerlei hitsige meiden rond, dus u begrijpt het wel... dat zou een feest worden van heb ik jou daar... Helaas pindakaas, want vanuit het niets verscheen plotseling een overmacht aan Noorse agenten inclusief een dozijn fanatiek blaffende honden, die zonder pardon op mijn (*MIJN*) mannen en vrouwen werden afgestuurd.

U begrijpt, een gemiddelde militair is niet snel bang, maar in dit geval... ik heb nog nooit zoveel lui verschrikt zien wegduiken... Gelukkig had ik mijn wapen bij de hand. Ik hoefde slechts drie maal in de lucht te vuren (één keer gericht gevuld, zie de foto) en de spanning was uit de lucht. (Bij wijze van flauwe grap zei een van de lui nog tegen mij: u doet uw naam wel eer aan, dominee... maar over mijn naam wil ik het nu dus niet hebben). Als bij toverslag keerden de honden terug naar hun Noorse baasjes en het feest kon ongestoord verdergaan. Dat niet lang daarna zo'n veertig lui te laat waren voor de bus, tja... een dominee kan niet overal bij zijn.

Hoe heeft de compagnie u zijn dankbaarheid voor deze bijzondere reddingsactie laten blijken?

Niet. *Niet!!!* Ik kan het tegenover u wel zeggen: ik ben uitermate teleurgesteld. Eigenlijk had ik op zijn minst een lintje verwacht, maar ... niets. Ik zal het u nog sterker vertellen: we kwamen op die vrijdagavond terug in Ermelo en binnen

10 minuten was iedereen uit zicht... weg, stilte...

Maar voor de rest: een prima club, fijne lui, die van de C-compagnie, eerlijk waar! Wat mij betreft ga ik vaker op oefening.

De Thunder-doom

PRO WRESTLING

Op 21 november werd in De Kade in Zaandam de 3^e editie gehouden van de Pro Wrestling Showdown. Een avond vol Amerikaans worstelen, rare karakters maar vooral veel gezelligheid.

Velen van u zullen het niet weten maar binnen ons bataljon hebben wij een collega die hier aan mee doet, hij gaat onder de artiesten naam "physco soldier" Johnny B-Wire. Johnny moest in de finale van de avond zijn "Toughest Motherfucker" titel verdedigen tegen de Duitser Thumbtack Jack (punaise jack), beide worstelaars hebben al genoeg voor hun kiezen gekregen in hun loopbaan als worstelaar maar wat hun die avond stond te wachten kon niemand voorspellen.

In het begin ging het er nog rustig aan toe, maar al gauw kwamen beide worstelaars buiten de ring terecht waar ze echt los gingen. Een kopstoot van Jack die letterlijk door de hele zaal galmde was voor Johnny een reden om de gehele ring vol te gooien met punaises. Hierna hebben beide heren elkaar hier meerdere keren malen in weten te gooien. Rug, buik, hoofd en armen werden hierbij niet gespaard en het duurde dan ook niet lang voor de heren helemaal vol zaten met punaises. Als afsluiter zette Johnny een tafel op in de ring en strooide daar ook nog eens punaises overheen, hier gingen de heren met z'n tweeën vanaf de "top rope" doorheen. Helaas kwam onze oosterbuur hier het beste uit en wist Johnny te "pinnen".

Ondanks het feit dat een Duitser heeft gewonnen was het een zeer geslaagde avond, heeft dit artikel uw nieuwsgierigheid gekieteld kijk dan voor meer informatie op de site: www.prowrestlingshowdown.nl

Kpl1 van de Graaf
A-cie ehd 5

AT C-cie in Noorwegen

Eenmaal in Noorwegen aangekomen konden we ons gelijk dik aankleden, wat was het koud! De eerste week sliepen we in loods met de hele compagnie. Deze week stond vooral in het teken van koud weer drills, helaas lag er niet veel sneeuw. We sliepen deze week ook twee nachten buiten, gezellig warm met z'n allen in een groepstent. Van daaruit hebben we met de Cie een actie te voet gedaan in een oefendorp.

De tweede week verplaatsten we met ons peloton naar een ander gebied, daar moesten we de wacht houden over de voertuigen die daar overdag schietoefeningen deden. Het schieten deden we op de uitgestegen banen en de bereden banen, dat is wat anders dan de Harskamp. Na het schieten, het onderhoud en overige werkzaamheden werd er onder genot van goed eten van onze huiskok aan de saamhorigheid gewerkt. Het weekend hadden we nog een weekendbreak. Met ze allen even gezellig er tussen uit. Tromso was de stad waar we heen gingen, na een paar drankjes werd de avond goed gezellig.

In de laatste week van de oefening was de grote actie gepland. Samen met de Nooren moesten we een actie doen met alles er op en eraan, voor ons peloton betekende dat twee Gill schoten. Na de hele actie een keer of 3 te hebben voorgeoefend, ging de actie goed en zat de oefening er zo goed als op. Na de actie stond alles alleen nog in teken van onderhoud, bepakken van de PGU en pelotons

materiaal. Daarna was het de kamers opleveren en weer op naar huis.

Door: de schutters van het AT pel C-cie.

Foto: 7A voor de oefening: Stuco Kpl Glasbergen, Schutter Sld1 Toenaé, Chauffeur Kpl Lancel

Beste collega's,

C-cie 45 painf in Noorwegen.

Week 1.

Wij zijn op een rustige zondag ochtend om 04.30 's ochtends gaan verzamelen op Ermelo. We zijn met z'n allen de bus in gestapt en naar vliegveld Eelde in Groningen vertrokken. Hier aangekomen was er mist en het vliegtuig had hierdoor vertraging. Eenmaal om 11uur vertrokken we met het vliegtuig naar Noorwegen. Om 14.00 kwamen we aan in Noorwegen. Het eerste wat gezegd werd bij het uitstappen wat een koud, glad maar toch mooi land. We zijn na het pakken van de bagage de bus ingestapt en naar Skjold vertrokken.

In Skjold hebben we de eerste week doorgebracht. Hier hebben we lessen koudweer training gehad van onze Noorse collega's. Aansluitend hebben we een korte driedaagse actie gedaan. Hierbij moesten we een stuk te voet verplaatsen en we hebben vervolgens samen met de verkenners een OVG actie uitgevoerd op een oefendorp in de bergen. De actie aan zich was zeker geslaagd. De noren waren ook blij met het gepresteerde.

Week2.

Deze week stond in teken van schieten op de Noorse schietbanen. Het uitgestegen personeel heeft verschillende schietoefeningen uitgevoerd. Jammer dat het zo snel donker werd in Noorwegen want dat beperkte ons in de schietoefeningen. De chauffeurs, boordschutters, groepscommandanten, OPC, PC zijn een bereide oefening gaan oefenen op de Noorse bergen.

Verder zijn we gaan verhuizen naar Setermoen. Hier zijn we op donderdag naar toegegaan. Die avond kregen we een welkomspatroon van de overste die de eindoefening organiseerde. En toen was er weekendbreak. Met z'n alle opstap. Uitgaan in Tromsø dat kan hier zeker. Veel tentjes waar je gezellig een biertje kunt drinken. Ook voor de voetballiefhebbers was er een sportcafé waar je naar alle voetbalwedstrijden kon kijken. Natuurlijk niet vergeten de discotheek waar we met iedereen zijn geëindigd. Al met al een gezellige avond.

Week3

De laatste week en tevens de week van de Noorse eindoefening. Dit is een happening voor de noren want zij hebben een dienstplichtig leger. Hier werken ze de anderhalf jaar dat de dienst bij hun duurt

naartoe. Dit is de afsluiting voor die anderhalf jaar dienst. Twee bat deden met deze actie mee. Waar wij onderdeel van 1 waren.

De ma en di was voornamelijk voorbereidingen en vooroefenen van de actie die uitgevoerd moesten worden. Woensdag de actie dag. Het liep zoals voorgeoefend en we hebben behoorlijk mogen knallen. De laatste schoten van onze YPR's voordat ze ingeleverd worden. Iedereen op linie in de eindopstelling en vuren vrij binnen de sectoren. Ook de leo's die mee waren van de noren vuurden hun schoten. Artillerie alles uit de kast voor de noren. Doel onderhoud en opruimen. Vrijdag weer terug naar Nederland toe. De noren waren erg tevreden en te spreken over ons Nederlanders en de samenwerking die we geleverd hadden.

Door sgt Fien.

Nog een stukje van de CSM,

Voor het begin van dit jaar stond in het teken van veren schudden na de uitzending. Na de verwachte leegloop weer volop aan de bak met oefeningen Sennelager, Haltern, Bizon Armoured I & Torden Mink (Noorwegen). Een lekker intensief laatste kwartaal met een cie die langzaam maar zeker weer vol begint te lopen. Niet alleen de cie maar ook wat partners van onze Hanen waren volgelopen (gek hè net de uitzending) en dit onttaarde in deze 4 kuikentjes (loopbaan lint).

Julian Short geb 26-07-2009

Peer Plemper geb 04-11-2009

Quiomara Toenae geb 24-08-2009

Jaylee Kiel geb 29-09-2009

We sluiten het jaar af met een Hanen test en een commando overdracht waarbij de Kap Reijen het vaandel zal overnemen van de Kap van der Werf.
Bij deze iedereen een goed kerstverlof toegewenst en volgend jaar er weer volop tegenaan !!!!!

A.Diets
CSM Charlie "HANEN" Cie

45 A-cie in de west

Op 30 november vertrokken we naar Curaçao. Na 10 uur vliegen kwamen op Hato airport aan, het was toen 11 uur plaatselijke tijd. We kwamen daar de B-cie tegen, wij stapte uit het vliegtuig en hun stapte in om naar huis te gaan. Na enige tijd gewacht te hebben op onze tassen, vertrokken we naar marine basis Parera.

Het klimaat is hier zwaar, de luchtvochtigheid en de tempratuur liggen een stuk hoger dan in Nederland. Je zweet al bij het niks doen, ook heb je snel dorst je moet dus je eet en drink gewoonte aanpassen aan het weer.

Onze basis is Parera, Parera is een stuk kleiner dan de generaal Spoor kazerne in Ermelo maar we komen zeker geen ruimte te kort. De slaap gebouwen zijn goed, er is overal airco aanwezig. Het eten op Parera laat niets te wensen over, er wordt goed gekookt. Wat wel wennen is dat de warmte maaltijd in de middag wordt gegeven. Vlak buiten Parera is een zwembad voor defensie personeel, er is dus niets lekkerder dan na einde dienst, wat om 15:30 is af te koelen in het zwembad.

We doen ook aan sport, zo hebben we laatst gelopen naar fort Nassau. De route naar fort Nassau is ongeveer 3km heen en 3 terug, alleen dan steil omhoog best pittig dus met de tempratuur hier.

In het weekend zijn we vrij en kunnen we gaan en staan waar we willen, daar wordt dan ook hartelijk gebruik van gemaakt. Bijna iedereen gaat stappen. Naar bijvoorbeeld Mambo beach, Bermuda en natuurlijk Cinco.

